

Szalay Zoltán

Matchball

Semmire nem vágytunk jobban azon a nyáron, mint a bűnbeesésre. Én a Matchball új pincérnőjével estem volna bűnbe, de ő észre sem vett. Azután vált érdekesebbé a helyzet, hogy megtaláltuk a SIM-kártyákat a Dunánál. Karcsi beletette az egyiket a mobiljába, a PIN-je 1234 volt, és a névjegyzékben csupa arabos nevet találtunk. Aztán egyszer csak megszólalt a készülék, és amikor Karcsi felvette, ismerős hangot hallott a vonal túlsó végén.

Csiribinek hívták azt a srácot, aki néhány hónapja került ide Magyarországról, és elvárta, hogy a legnagyobb nagymenőként tekintsenek rá a helyiek. Minden délután a Matchballban ült, és sutyorgott valakikkel. Azt beszéltek róla, a rendőrség elől menekült hozzánk, csúnya ügyekbe bonyolódott. Állítólag csónakkal szökött át a Dunán, egy kötegni készpénzzel a zsebében, és majdnem odaveszett, mert felborult a csónakja, úgy úszott ki a partra, és a faágakon szárítgatta a bankóit másnap reggel. Rövid, szőke haja volt, alig lehetett több huszonötnél, vastag aranyláncokat hordott, és egy pozsonyi rendszámú feltuningolt kis sárga Golfal járt, aminek már állandó parkolóhelye volt a Matchball bejárata mellett. Velünk persze nem állt szóba, csak odaült néha az asztalunkhoz, de közben egy pillanatra sem szakította félbe a telefonát, és le sem vette a szemét Martina seggéről. Egy szót sem tudott szlovákul, de ez nem zavarta abban, hogy amikor véletlenül nem telefonált, hevesen udvaroljon Martinának, aki pedig egy szót sem értett magyarul, mégis úgy mosolygott Csiribíre, mint aki épp élete legszebb szerelmi vallomását hallja.

Karcsi azt állította, a bűnbeesés valójában önmegvalósítás. Valami könyvben olvasta, egy alkoholista francia filozófus írta, akiért állítólag a fél világ veszettül odavolt a hatvanas években. Karcsi úgy értelmezte a mondókáját, hogy a bűnbeesés valójában a cselekvés maga, a megszólalás, a fellépés a színpadra, és épp az a gáz, ha valaki képtelen meglépni ezt a dolgot. Ha valaki elszalasztja a lehetőséget, és inkább a nagy semmit választja a bűn helyett. Karcsi azt mondta, a bűn mindenkire rátalál, csak tudni kell élni a lehetőséggel, és a francia faszi szerint mindenkinek csak egyetlen igazi dobása van, amikor áteshet élete nagy bűnbeesésén.

Ez a téma másokat sem hagyott hidegen azon a nyáron. Andrej a nyár elején szabadult, nyolc évet húzott le, miután Pozsonyban elkapták egy betörésnél. Csúnya eset volt, állítólag meg is lőtték valakit közben, többen voltak, de végül Andrej szívta meg egyedül az egészet. Csontvázzá fogyott, beesett az arca, de jókedvű volt, látszott rajta, hogy mennyire örül, hogy ismét dobálhatja a tízkoronasokat a Matchball nyerőgépebe. Villogtak a cseresznyék és a szilvák a szeme üveges fényében, és ő mosolygott, mint egy megtépzott játékbaba. Azt mondta, most már ezt a lerobbant Feliciát is megbecsüli, amit az apja adott neki, pedig azelőtt nem tudta elképzelni, hogy ne BMW-ben utazzassa a kényelmes seggét. Közben szorgosan döntögette a torkába a boroviczkákat, amiket Martina széles mosollyal rakott le neki a nyerőgép szélére. Andrej azt mondta, a börtönben megtanulta, hogy a legrosszabb dolog, ha hagyjuk, hogy bárki fölnék kerekedjen. Élvezte, ha Karcsinak és nekem szórhatta

a nagy igazságait, de én inkább csak az arcát fürkésztem, mert valamit fel akartam fedezni rajta. Talán a bűnösségnek valami félreismerhetetlen jegyét kerestem. Andrej arca sárga volt, nyúzott és ragyás, savanyú illat áradt felőle. Nagyokat röhögött, amikor arról mesélt, milyen volt elhagyni a börtönt, milyen kicsik lettek a mobilok, és milyen incifinci rongyokban járnak a nők manapság Pozsonyban. Csak úgy remegett a Matchball a röhögésétől, de nem volt benne egy leheletnyi vidámság sem.

Azon a nyáron az a Dani nevű srác is járt a Matchballba, aki akkor húzta le az első évét a rózsahegy papi szemináriumában, és most úgy itta a sört, mint akit csillapíthatatlan szomjúság gyötör. Azt mondta, ott fent a hegyek között olyan rohadt hideg van egész évben, hogy neki nincs gusztusa a sörre. Itt viszont izzadt, vedelt, és amíg a homlokát törölgette, ő is Martina seggét stírolta kidülledt szemekkel. Csak vonogatta a vállát, amikor arról kérdeztük, milyen bent, a falak között. Nem oszon-e be a fiúk hálójába lámpaoltás után lábujjhegyen a püspök kis külön foglalkozásokra. Azt hajtogatta, jól bánnak vele, ő a szeminárium saját magyarja, és nagyon csodálják, hogy vállalta ezt a megpróbáltatást. Andrej szeretett leülni hozzánk, amikor hármásban talált minket Danival, és egyfolytában csóválta a fejét, mert nem bírta elhinni, hogy Dani tényleg kispap lett. Azt kérdezgette tőle, akkor most honnan lehet tudni, hogy mi a bűn. Ha azt mondja valakinek, hogy te hülye, az már bűn-e. Meg arról beszélt, hogy a nagymamája már kisgyerekkorában azt szokta hajtogatni neki, hogy még egy ilyen hitvány gazembert nem hordott a hátán a föld. Andrejnek tetszett ez a szó, hogy hitvány, és mindig megörült, amikor fel tudta idézni, mert amúgy már megkopott a magyarja. A börtönben is volt pedig néhány magyar rab, akiket a védelmébe vett, mert jó gyerekek voltak.

Amikor kettesben maradtunk, Karcsi azt mondta, szerinte Andrej semmiben nem különbözik a Danitól, és szerinte egyikük sem esett még igazából bűnbe. Majd talán idén nyáron.

Minden este megkérdeztem tőle, szerinte hogyan cserkészhetném be Martinát, aki négy évvel volt idősebb nálam, építészetet hallgatott Pozsonyban, és állítólag a Janik Roli dugja a nyár eleje óta. Karcsi azt válaszolta, bizzam csak rá, úgy érzi, eljöhethet még a mi időnk.

Amikor nem a Matchballban ültünk, olcsó vodkát piálni jártunk a Duna-partra, ott találtuk meg július közepén a SIM-kártyákat, az aljnövényzet sarában.

Csiribinek irritálóan vékonyka hangja volt, mint egy cincogó kiségernek, és állandóan vigyorgott, de sosem nézett a szemébe annak, akivel beszélt. Nem akart velünk a Matchballban találkozni, az egykori JRD-hez beszéltük meg, Csiribí először nem értette, miről van szó, aztán Karcsi kapcsolt, hogy ezt odaát téesznek mondják. Már messziről hallottuk dübörögni a kis Golfját, kidobott egy cigicsikket az ablakon, amikor megállt, és alaposan körülnézett, mielőtt kiszállt volna. Hallani sem akart róla, hogy kérünk valamit cserébe azért a három SIM-kártyáért, de akkor Karcsi váratlanul bedobta, hogy nekünk nem jelent gondot a zsarukhoz fordulni, pedig erről előzetesen nem is beszéltünk. Csiribí erre egy pillanatra megmerevedett, majd ideges mozdulatokkal rágyújtott, és onnan már úgy éreztem, egy valódi tárgyalás résztvevői vagyunk. A részletek lassan bontakoztak ki, aznap este még nem igazán volt fogalmunk arról, mibe mentünk bele, csak annyit tudtunk, hogy most már benne vagyunk. Karcsi azt kérte Csiribítől, vegyen be minket az üzletbe, a részletekre pedig visszatérünk, ha eljön az ideje.

Akkortól egészen más embernek éreztem magam. Másként néztem Martinára a Matchballban, annak a vadásznak a magabiztosságával, aki már pontosan tudja, hogyan fogja becserkészni mit sem sejtő zsákmányát. Pedig még semmit nem tudtam. A sarokban ültünk azután is, a terasznak azon a pontján, ahonnan minden mozgást szemmel tarthattunk; a legnagyobb nyüzsgés a Janík Roli asztalánál volt, mert azon a nyáron ő mozgatta a szálakat a környéken. Minden nap Pozsonyban intézte az ügyeit, azt beszélték, az ufós híd kávézójában találkozik az ügyfeleivel, akikkel a szuperkomoly ügyeikről társalognak, és közben a kávézó pörög velük a város fölött, mintha búcsúban lennének. A Janík Roli minden hónapban új kocsival állított be a Matchballba, és Martina, aki nyár elején érkezett, már az első hét leteltével beült mellé, hogy hazavigye.

Csiribí csak a második megbeszélésünkön bökte ki, hogy az akció a Janík Roli felügyelete alatt zajlik, de nem tudtuk, ez pontosan mit jelent.

A helyiek főleg kisebb betörésekben utaztak, szinte minden házat feltörték már a környéken, de ritkán buktak le. A Duna-parti nyaralók voltak a kedvenc célpontjaik, bár azokból sokat végig kellett látogatni, ha rendes zsákmányt akartak összeszedni. A nálunk pár évvel idősebb fiúk közül gyakorlatilag nem volt olyan, akinek ne lett volna ilyen-olyan priusza; persze a kispap Dani volt a kivétel. Tavasz végén az egyik srác, a Mihók Gábor minden nap betört a helyi iskolába, főleg kaját lopott, hetek után tűnt csak fel a szakácsnőknél, hogy valaki dézsmálja a készleteket, aztán a zsaruk elkezdtek figyelni a sulit, és az egyik este rátörték a Mihókra, akinél légpuska volt, és még könnygázgránátot is bedobtak a konyhába, hogy megadásra kényszerítsék. Mihók tizenkilenc volt, akkor fejezte be a középsulit, és nem volt mit csinálnia, azért járt be az iskolába. Volt amúgy mit ennie, a szülei ugyan nem voltak tehetős emberek, de azért kaja mindig akadt náluk otthon. Mihók azóta eltűnt, pedig állítólag nem kapott letöltendő, de a Matchballban nem láttuk őt azon a nyáron.

Egy évvel a 9/11 után jártunk, rég elfelejtettük már az Y2K gyorsan nevetségessé avult rémületét, és Peter Bondra a mennybe lőtte a szlovák hokisokat tavasszal az oroszok ellen a vébédöntőben, ám a világ nem lett sokkal szebb erre felé. Iszonyatos munkanélküliség pusztított, sokan átkozták a Dzurinda nevét, aztán mégis ő nyerte meg a következő választásokat. Apám azt mondogatta, várjuk ki a végét, és arra gondolt, hogy talán tényleg megszán minket a nyugat, és bevesznek az unióba, és akkor talán már nem kell várakozni a kurva határnál Ausztria felé. Apám minden nap kora hajnalban indult az egyik szomszédal, a Bercivel meg két másik fiatal sráccal, feketén melóztak, de így is rohadtul megérte nekik, mindenki tudta, hogy az újságkihordásban van most a nagy pénz. Az osztrákok kitörölték a csipát a schillingjellel gravírozott, fényesen csillogó szemükből korán reggel, és a *Der Standard* már ott illatozott a decens kis postaládájukban, a posztszoci melósok meg kézbe kapták érte a ropogós bankókat. Igaz, hogy közben húzták maguk után a lógó belüket, át a határon, minden iszonyatos, vörhenyes hajnalon. A szüleim nem sokat látták egymást akkoriban, az anyám a Polusban takarított Pozsonyban, meg el-eljárt felkapaszkodott úrgazdagokhoz is, akiknek bejöttek a fájni privatizációs bizniszek még a Mečiarék idején, és elég későn ért haza, hét tizenötök fordult meg az esti busz a Jednota előtt, aztán a konyhaasztalnál ücsörögve megtörtén befalta a néhány szelet felvágottból meg a bágyadtan hersegő zöldpaprikából álló szerény vacsoráját, és bevágódott a

tévé elé, ahol már kilenckor durmolt, zengett az álmában a *Barátok közt* főcímenéje. Az arca olyan volt, mintha Jarban áztatta volna egész nap, a tekintete, mint egy kéregető kóborkutyáé, amin nem könyörül meg senki, de ha meglátott, mindig ellágyult, és hagyta, hogy kicsenjek egy százkoronást a pénztárcájából, még akkor is, ha már csak egy árva, hullazöld húszas maradt benne.

Ebből csak olcsó vodkára tellett. Az igazi vagányok minden este a buszmegállóhoz vonultak át, miután bezárt a kocsmá, és állítólag már nemcsak fűvet toltak, hanem mindenféle dizájnos színtetikus cuccokat, amiktől messzire száll az ember agya, fel a csipkés szélű felhők fölé, és az egyik baromarc, akit Izékének hívtak, azon a nyáron minden éjszaka őrjöngve randalírozott a főutcán, a saját könnyeiben és izzadságában dagonyázva és a kurvaistent emlegetve, hogy csapjon már le végre rá, és robbantsa szertesét a szívét, kibaszottul apró kis darabokra. Izéke napközben komor képpel álldogált a kocsmá kapujában, és úgy tett, mintha ő lenne mindenek helytartója, neki volt először BMW-je a helyi menő fiúkák közül, de ezen a nyáron megvált tőle, kellett neki a kess, és ezért mindenkire csúnyán be volt rágva.

Persze mindenkinek kellett a kess, a nálunk néhány évvel idősebb srácok közül, akik esténként nagyrészt ott lógtak a buszmegállóban, alig néhányan dolgoztak, legálisan meg szinte senki, inkább csak ilyen-olyan fusikra jártak, meg persze vállalkoztak, csak épp papírok nélkül. Az ürgére, aki megcsinálta a Matchballt, mindenki félistenként tekintett, mert neki az ismeretségei mellett még engedélyei is voltak. Valami Mareknak hívták, isten tudja, honnan került ide, egyszer csak beállított egy kissé leharcolt Octaviával, és hozott magával néhány tagot, akik pár nap alatt kicsinosították a Matchball lepusztult épületét, ahol valamikor régen állítólag a községi iskola működött. Ez a bizonyos Marek beült szépen a polgármester irodájába, mindent lezsírozott vele, és két héten belül már maga csapolta a sört a kocsmája pultja mögül, ráadásul nem azt a lóhúgyízű Steint, amit a régi söntésben, hanem friss, zamatos Kozelt, amitől mindenkinek egy csapásra helyreállt az emésztése. Ez a Marek egyébként két mankóval járt, mert nem sokkal korábban volt egy csúnya balesete az Octaviájával, és az orvosok jól elbaszták a műtétet, és az egyik lába rövidebb maradt, mint a másik. Azt beszéltek, egy kétes módszerekkel operáló ügyvéd haverja aztán leszívta a kórházat némi kártérítéssel, és ebből királykodhatott most a csávó épp itt nálunk, mindenkit a csodálójává varázsolva. A balesete előtt sikeres teniszezőnek indult, járta a versenyeket szerte a világon, és sztárokkal játszott, eléggé megkeseredett, amikor abba kellett hagynia. Boris Becker-plakátokkal tapétázta ki a kocsmát, aminek a nevét is a teniszszargonból vette, az idősebbek ki se tudták mondani, ezért aztán nem is nagyon jártak ide. Marek nem hozott magával mást, csak egy rettenetes óriáskígyót, amit napközben nem mutogatott, de este néha behozta a kocsmába, és én majdnem ott rogytam össze, amikor először megpillantottam a karnison lógni. Aztán megbarátkoztam vele.

Július végén megcsörrent Karcsi mobilja, és hívta Csiribí, hogy itt az idő. Az volt a megállapodás, hogy őrt állunk, amíg ők végrehajtják a nagy tervet, és utána csorgatják a lét. Én azt akartam, hogy intézzen el nekem egy randit Martinával, máskülönben ráküldöm a zsarukat a SIM-kártyák miatt, de Karcsi lebeszélte, hogy ez egy gyerekes ötlet, és ha jó alaposan ki leszek tömve, Martina magától is észrevesz majd, és könyörögni fog, hogy szophasson le kétszer egymás után. Ez a gondolat

tetszett. Augusztus elejére volt beterve az akció, amiről Csiribi nem közölt semmi részletet. Az egyetlen dolgunk, hogy kussoljunk, mondta, és szóljunk neki azonnal, ha bármi gyanúsát észlelünk.

Nekem az Illus mellett jelölték ki az őrhelyemet, a doki magaslesével egyvonalban. A doki, aki nagymenő volt, mert még a szociban is külföldön melózott, Algériában meg ilyen eszement helyeken, a helyi vadászok legnagyobb arca lett, és egy bitang nagy, ébenfeketére pingált magaslese volt itt az Illus nevű holtág partján. Csiribiek persze előre felmérték, hogy aznap éjszaka nem lesz itt senki. Éjjelkor vettem be magam a sűrűbe, kikötötték, hogy ne próbáljak dohányozni, mert kiszúrnak, de én azért rágyújtottam. Hevesen vert a szívem, és nem tudtam, az egymás után szívott cigiktől vagy ettől a nyomasztó erdőtől, de próbáltam kiverni a fejemből, hogy itt fogom hagyni a fogam ezen a pokolsötét hajnalon. Behunytam a szemem, és hallottam, ahogy nagy testek csörtetnek óvatosan a finoman meg-megroppanó ágak között. Hallottam az avar fojtott surrogását, ahogy idegesen kajtatnak a rémült kis apróságok a mélyben az elveszett életük után. A víz tompa csobbanásai úgy vertek visszhangot a béna fatörzsek között, mint egy haldokló óriás elhaló szívverése. Az járt a fejemben, mi lehet ott lent, a mélyben, milyen bamba megadással turkálnak a sűrű iszapban az egész életükben halálra rémült nyálkás lények. Senki nem tűnt túl boldognak. A madarak rettegve rezzentek meg az ágakon, amikor megmozdult a szél. Nagy, lomha árnyakat véltem felfedezni a parton, amikor kinyitottam a szemem, de nem mozdultak, olyanok voltak, mint az elkóborolt, megkövült istenségek. Halálosan unatkoztam, és épp azon agyaltam, nekiálljak-e maszturbálni Martina istentelen seggéről ábrándozva, amikor megjött az SMS Csiribitől. Annyi volt benne: iszkiri.

Irtózatos fejfájással ébredtem másnap, pedig az éjjel egy korty szeszt sem ittam. Tíz körül vergődtem ki az ágyból, a bringámat ott találtam akkurátusan a házfalnak döntve az udvaron, pedig úgy emlékeztem, hogy hajnalban csak levágtam az ajtó elé. Az apám valószínűleg belerúghatott, amikor indult a Berci diszkréten duruzsoló motorú kocsjához. Én három előtt értem haza, izzadva, mint egy meghajtott szarvas, és ébredés után egy pillanatra úgy éreztem, amnéziás vagyok. De csak egy pillanatra.

A zsaruk dél körül árasztottak el mindent. Felfegyverzett járőrök meg civilruhás nyomozók. Később többen állították, hogy helikopterek is köröztek fölöttünk egész reggel, de én semmi ilyesmit nem hallottam. Hívtam Karcsit, mint az őrült, de nem vette fel. Nem merem kimozdulni, nem merem még csak a Matchball irányába pillantani sem.

Amnéziát színleltem.

Az anyám halálra váltan kérdezgette, hogy mit tudok a dologról. A részletek néhány nappal később szívárogtak ki, és akkor is csak suttogva beszéltek róluk. Én még úgy sem, csak ráztam a fejemet, mint aki megkukult. Nem emlékszem semmire. Karcsi felszívódott, a többiekről nem tudtam semmit, Csiribinek a számát is kitöröltem a mobilomból. Idegesen szívtam egymás után a cigiket egész nap a hátsó udvarunkon, ahol néhány éve még tyúkok kaparászgattak, de mostanra már csak a bűzük maradt. Hatalmasra tágult fölöttem az augusztusi égbolt, mintha a saját szemem előtt gyorsulna fel eszeveszetten a világegyetem szétesése.

A részleteket különbözőképpen mesélték. Mindegyik verzióban egyezett, hogy egy afgán orvos és a családja próbált átjutni, tehetősek voltak, és sokat fizettek ezeknek a balfaszoknak, de mégis elkúrtak valamit, mert felborult a csónak, és az

orvos felesége meg a két kislánya odaveszett. Aztán a Csiribíék közül valaki hívta a mentőket, mert tisztára bekattant, hogy mi lesz. De csak másnap reggel. Csak másnap reggel hívta fel a mentőket, amikor az orvossal már messze jártak a többiek. És akkor jöttek a zsaruk meg a bűvárok. Napokig merülgettek, de nem találtak semmit. A Csiribíéket viszont megtalálták, valahol Pozsonyban, már az afgán doki nélkül, mert őt közben továbbadták, ő már nem került meg. Egy másik verzió szerint a doki fulladt a Dunába, és a családja menekült meg, a felesége és a két kislánya, és ők szóltak végül a zsaruknak, vagy valakinek, aki szólt a zsaruknak. És én arra vártam, mikor kopogtatnak nálunk is, mert ugye miért ne köpne be minket a Csiribí, miért ne mi lennénk az elsők, akiket beköp. És közben úgy tettem, mint aki nem tudhat semmiről, mint aki nem sejtette már a SIM-kártyák alapján, hogy ezek kibaszottul embereket csempésznek, és hogy mi épp egy ilyen buliba szálltunk be. De persze minden más lett volna, ha ezek a béna afgánok legalább tudnak úszni. Hiszen nyugodt volt a Duna aznap éjszaka, bár tele volt furcsa, idegen lényekkel, de minden olyan nyugodt volt. Nem, nem szabadott erre gondolni.

Karcsival a suliban találkoztunk újra. Először úgy nézett rám, mint egy koszos menekültre, idegenkedve. Talán én is így nézhettem rá, nem tudom, de nekem pislogott egy kis remény valahol a bensőmben, amikor megláttam, bár igyekeztem elfojtani. A nagyszünetben odasúgta, hogy várjam meg sulit után. Aznap csak délig voltunk, a szokásos sarkon vártam, a fal felé fordulva épp rágyújtottam, amikor meghallottam a lépteit jól ismert hangját. Nem sokat beszélünk úton hazafelé, csak annyit mondott, vele nem történt semmi.

Martina eltűnt a Matchballból, és gyakorlatilag mindenki más is. Andrej röhögött csak a saját viccein a nyerőgép mellett, amíg szeptember végén megint be nem vonult a börtönbe. Az anyja jelentette fel, akit halálosan megfenyegetett, mert nem akarta nekiadni a rokkantnyugdíját. Andrej röhögve mesélte, hogy a vén picca úgy remegett, mint a kocsonya, amikor a rugós kését pörgette előtte. Beszél az afgán doki ügyéről is, hogy őt is próbálta megfőzni Csiribí, de ő már ilyen szarságokban nem vesz részt, meg amúgy is, víziszonya van.

Csiribí még az ősszel visszatért. Kinyalt séróval, izompólóban, flegmáiban, mint valaha. Fél szemmel sandított az asztalunk felé, de csak a Marekkal diskurált a pultnál. Később is mutatkozott még néhányszor, azt beszéltek, kidobó lett egy pozsonyi diszkóban, mások szerint meg védelmi pénzt szedett, mert ez volt az ő védelmének a záloga is, de már nagyon szűkülőben van a mozgástere, mert minden gazdáját átbaszta. És kiderült az is, hogy mindent sikerült rávarnia a Janik Rolira, aki öregemberként jöhet ki majd a sitről. Persze ez sem lett így, mert a Janik Roli már a következő nyáron berobogott egy új Mercivel meg egy új csajjal, és egy lovasfarmot nyitott a faluban, ahol ő maga lett az egyik oktató.

Izékééknek talán elfogyott a pénzük, mert már csak egészen ritkán őrjögte végig az éjszakát az elhagyott telefonbódé előtt fetrengve és a kurvaisten büntetését kérve a saját átkozott életére. Az őrjögése nélkül mintha egy nagy színtelen lyuk tátongott volna az őszi éjszakákban, amelyeknek nem volt se hangjuk, se csendjük.

Dani viszont állandó ivócimboránk lett a Matchballban. Nem árulta el, miért hagyta ott a rózsahegy papiskolát, de az első sör előtt minden este olyan nyomorult arcot vágott, hogy inkább nem firtattuk. Martinát emlegette, hogy vajon hol

paskolgathatják most azt az eszméletlenül gömbölyű seggét, és amikor benyesett, a Marek óriáskígyójával elegyedett szóba, hiába magyarázta neki röhögve a Marek a pult mögül, hogy ez a hüllő egy szót sem ért magyarul.

A bűnbeesésről nem beszéltünk többet, de én nem sokkal később olvastam egy másik magyarázatot, egy náci filozófustól, akiért az ötvenes években mindenki megveszett nyugaton, hogy igazából nincs is olyan, hogy bűnbeesés, csak olyan van, hogy belenövünk a bűnbe, és körbevesz minket, mint a magot a trágya a melegházban. Szívjuk magunkba, és amikor végül kidugjuk a fejünket belőle, hogy felfelé nézzünk, úgy teszünk, mintha elfelejtettük volna egyszer s mindenkorra. Eleinte tetszett ez a magyarázat, de később ezt is inkább csak egy kamaszos hülyeségnek éreztem.

Ősz végén Karcsi vigyorogva fogadott a Matchballban egyik este, azt mondta, ma előkarácsony van, és miután még egy darabig szívatott, végül kinyögte, hogy megszerezte nekem a Martina számát. És hogy itt az én időm, és mostantól élete végéig üldözhetem őt a hálámmal. Lelkesedést színleltem, beírtam az ütött-kopott Nokiámba a számot, és azt mondtam Karcsinak, majd gondolkodok rá, amikor kikapcsolom Martina melltartóját egy sejtelmesen megvilágított motelszobában.

Lefekvés előtt kézbe vettem a mobilt, tartogattam, nézegettem, aztán bepötyögtem egy üzenetet, miközben éreztem, hogy vérciki, amit művelek. Szia, a Matchballból ismerlek, és megváltoztattad az életemet.

Szathmári István

Nyúlszőr sapka

Nevettünk rajtuk, uram, pontosabban a sapkán, annyira másnak tűnt, mit mi szeretünk, igen, ahogyan belekap a szél és viszi, borzolja a szőrszálakat, szinte orgonázik rajtuk, tesz-vesz ott köztük, maszatol, és ők csak vigyorognak alatta, mármint a szem, az orr, a száj, röhögtünk nagyon, annyira, de annyira másnak gondoltuk magunk, olyanoknak, mint akik megízlelték a mennyei mannákat, és most már tudnak mindent, igen, a beavatottak magabiztosságával ítélkeztünk jóról és rosszról, csúnyáról, szépről, és már azzal a gondolattal is eljátszottunk, mi is hordhatnánk ilyen, viselhetnénk, és mintha jónak is tűnt volna ez az egész, meleg volt, biztonságos, végre egy szilárd pont az életünkben, fuldokolva ugrattuk egymást, még a tizenennyolcat se töltöttük be, de már dagadt a mellünk, biztosak voltunk abban, számunkra nincs ismeretlen, azonban a lányok szoknyája mindig rejtegetett titkokat, és ilyenkor nem hahotáztunk, uram, magunkba húzódtunk, szálltunk, befelé figyeltünk, furcsa hangokat hallottunk a fejünkben, zúg, zúg mondta a barát, és ő ezután még vadabb lett, uram, szinte vadászta a nyúlszőr sapkákat, leste, üldözte, csapdákat állított nekik, hogy később még hangosabban nevéssen, szinte őrjöngve, igen, de ez a hang remegett ilyenkor, uram, szakadozva visszhangzott a sugárúton, a panelok tövében, ahol a családdal lakott, öccsével, tanár szüleivel, futkosott ide-oda, de ki tudja, mi volt benne belül.

Farácsos pincékben próbáltuk magunk képére alakítani a világot, amiről még alig tudtunk valamit, uram, alma- és répaszagban, fekete és barna szenek között, falra